

Krusta draudze, 06.10.2024.

15 Un Jēzus tiem sacīja: "Uzmanait un sargaities no mantkārības, jo neviens nedzīvo no tā, ka viņam ir daudz mantas."

16 Un Viņš stāstīja tiem līdzību, sacīdams: "Kādam bagātniekam viņa lauki bija nesuši papildnam augļu.

17 Un viņš sāka pie sevis spriest: ko es darīšu, jo man nav, kur savus augļus likt.

18 Un viņš turpināja: to es darīšu - es noplēsišu savus šķūņus un uzcelšu lielākus un tur savākšu visu labību un mantu,

19 un sacīšu savai dvēselei: dvēsele, tev ir lieli krājumi uz ilgiem gadiem, atpūties, ēd, dzer un līksmojies.

20 Bet Dievs uz viņu sacīja: tu, bezprātīgais, šinī naktī no tevis atprasīs tavu dvēseli.

Kam tad piederēs tas, ko tu esi sakrājis?

21 Tā iet tam, kas sev mantas krāj un nav bagāts Dievā." Lūk. 12:15–21

Mīļā draudze!

Es gribētu jautāt, vai jūs vēlaties būt bagāti? Es arī gribu būt bagāts, pat ļoti. Jautājums ir tikai par to, ar ko es gribu būt bagāts?

Viens reportieris reiz intervēja jaunu brokeri Ņujorkas tirdzniecības centrā Volstrītā. Jūs zināt, brokeri ir tie cilvēki, kas nodarbojas ar akciju pirkšanu un pārdošanu akciju biržās. Reportieris jautāja, kas ir viņa galvenais dzīves mērķis. Tas atbildēja: "Es gribētu nopelnīt savu pirmo miljonu dolāru līdz manam 28. dzīves gadam." "Un tad?" jautāja reportieris. "Nu jā, visticamāk, ka es gribētu kļūt par multimiljonāru". Reportieris turpināja jautāt: "Un tad?" Brokeris sāka justies mazliet neērti, un atbildēja, "Es gribētu, lai man būtu ģimene un pietiekoši daudz naudas, lai varētu iet pensijā ar 40 gadiem un ceļot pa visu pasauli."

Trīs reizes jūs drīkstat minēt, kas bija nākamais jautājums. "Un tad?" Aizkaitināts, topošais multimiljonārs sacīja: "Nu jā, kā visiem cilvēkiem, arī man kaut kad būs jāmirst." Atliek tikai vēl viens jautājums: "Un tad?"

Vakar radio es dzirdēju interviju ar vienu tekstilmākslinieci, kas bija izgudrojusi fantastisku ierīci – latviešu naudasmaisu. Īpašs šim naudasmaisam ir, ka to var lietot kā spilvenu. Iedomājaties, jūs aizmieģat uz spilvena, kas ir pilns ar jūsu iekrāto naudu. Cik labi sapņi, bez rūpēm un uztraukumiem. Tas nekas, ka mazliet spiež, galvenais, ka jūs dusat droši un pasargāti.

Es domāju, ka tas bagātnieks Jēzus līdzībā jutās tāpat, it kā viņam būtu šis latviešu naudasmaiss zem galvas, kad viņš gulēja un sapņoja saldus sapņus par to, kā viņš turpmāk jautri dzīvos. Bet tad pēkšņi gadījās kaut kas, ar ko viņš nemaz nebija rēķinājies. Pats Dievs viņu uzrunāja un sacīja: "**Tu, bezprātīgais, šinī naktī no tevis atprasīs tavu dvēseli. Kam tad piederēs tas, ko tu esi sakrājis?**"

Vai jūs zināt, kas notiek ar mantām, pēc tam, kad kāds ir nomiris? Lielākā daļa vairs nav vajadzīgas. Tās atdod uz drēbju kameru, kaut ko aizdāvina, un kaut ko aizmet prom. Tas, kas vienam ir svarīgs un nozīmīgs, citam var likties mazsvarīgs un nevajadzīgs.

Vai šīs mantas tagad vēl var palīdzēt mirušajam? Diemžēl nē. Izrādās, Dieva priekšā ir pavisam citas vērtības, nekā mums sludina reklāmās, žurnālos un televīzijā.

Tagad tam vairs nav nekādas nozīmes, vai viņš ir bagāts ar naudu, ar mantām, ar amatiem un sasniegumiem, bet galvenais ir, vai viņš ir bagāts Dievā. Ko nozīmē būt bagātam Dievā?

Pirmkārt, tas, ka mēs apzināmies, ka Dievs mūs mīl, ka mēs Viņam varam uzticēties, ka Viņš par mums rūpējās un gādā par mums. Cilvēki, kas palaujas uz Dievu, arī mēdz labi gulēt. Mēs, kas esam kristīti, esam saņēmuši Jēzus apsolījumu, ka Viņš būs kopā ar mums katru dienu līdz pasaules galam.

Redziet, šeit mēs nonākam pie diviem dažādiem ceļiem, pa kuriem mēs varam iet. Viens ceļš ir tas, par ko sapņoja tas jaunais brokeris un tāpat arī tas bagātnieks Jēzus līdzībā. Tas ir, kā var pēc iespējas vairāk naudas nopelnīt, kā pats ar saviem spēkiem var nodrošināt savu dzīvi, kā pēc iespējas vairāk *izsist labumu* priekš sevis. Otrs ceļš ir, ka mēs aizvien vairāk palaujamies uz Dievu, ka Viņš par mums rūpējās kā par saviem bērniem. Viņš man dos visu, kas man ir vajadzīgs. Jā, tā ir tiesa, tas var iekļaut arī to, ka var rasties grūtības, var uznākt slimības, sarežģījumi dzīvē, tomēr tas nevar man atņemt to, ko Jēzus manā labā ir darījis. Manā dzīvē ir ielikts pamats, ko neviens nevar sagraut. Vienīgi es pats to varu pamest. Bet ja man ir šis pamats, tad es droši varu iet uz priekšu un man vairs nav vajadzīga visa tā nauda, lai atrastu savu sirdsmieru. Tieši otrādi, es varu sākt domāt par saviem līdzcilvēkiem, un dalīties ar to, kas man ir dots.

Florence Fernēra stāstīja par vienu sociālo darbinieci, kas vienā ļoti nabadzīgā apgabalā ASV apciemoja kādu ģimeni, kura bija nonākusi lielās finansiālās grūtībās. Ar palīdzību, ko viņi saņēma, nevarēja iztikt, bet ģimene kaut kā spēja *savilkt galus kopā* un nesūdžējās.

Ģimene dzīvoja blakus lielam mežam. Neraugoties uz to, ka Šeldona kungam bija invaliditāte, viņš bija paspējis nomedīt lāci, kas ne vienreiz vien bija ienācis arī viņu pagalmā, lai meklētu kaut ko ēdamu. Tagad Šeldona ģimene bija apstrādājusi, un visu gaļu ielikusi konservu burkā, un viņi bija nodrošināti ar gaļu visu ziemu. Šeldona kungs piedāvāja sociālajai darbiniecei vienu konservu ar lāča gaļu. Sākumā tā to negribēja pieņemt, bet mājas saimnieks uzstāja: *“Tev tā vienkārši ir jāņem. Mēs vēlamies, lai tev tā būtu. Mēs neesam bagāti, tas ir tiesa – bet mēs neesam nabagi!”*

Sociālā darbiniece nenocietās un jautāja: *“Kāda tur ir atšķirība?”*

Atbildi viņa nekad neaizmirsā:

“Ja tu kaut ko vari dot prom, - pat tad, ja tev nav daudz, tad tu neesi nabags. Ja tev ir grūti atdot kaut ko, pat tad, ja tev ir vairāk nekā vajag, tad tu esi nabags, vai tu pats to zini vai nē.”

Redziet, cik svarīgi tas ir, ka mēs varam dalīties. Tu atdod kaut ko prom, kas tev pieder, bet tu saņem atpakaļ sirdsmieru, prieku un pateicību. Dievs ir atdevis Savu Dēlu, to pašu vērtīgāko, kas Viņam bija. Vai mēs to novērtējam?